ధనిక వితంతువు

వివాహం అయి సరిగా రెండు సంవత్సరాలైనా నిండీనిండకముందే, భర్త రంగారావు మరణించడం సరస్వతికి చాలా కోపాన్ని, చికాకునూ కలిగించింది. అట్లని ఆమెకు అసలు ఏమాత్రం విచారం కలగలేదని కాదు. జడలో గుచ్చుకునే పిన్ను పోయినా, యిల్లంతా వెతికి వెతికి, చివరికి నౌకర్ని బజారుకు పంపి, కొత్త పిన్నులు తెప్పించుకునేది. ఆ సందర్భాల్లో ఆమెకు కలిగేది అచ్చగా కోపమేనా అంటే – కాదు. విచారం కూడానూ! కాని యిప్పుడు జరిగిన యీ లోటు ఏ నౌకర్నో బజారుకు పంపి, తేలిగ్గా పూర్తి చేసుకోగలిగింది కాదు. తానే ఎంతో ఓర్పుతో, తెలివితేటల్నీ, అందాన్నీ – ముఖ్యంగా ఎంతో విచక్షణాజ్ఞానాన్నీ వుపయోగించి భర్తీ చేసుకోవాలి.

"అంతగా ప్రపంచానుభవం లేనిదానివి! మీ ఆయన బోలెడాస్తిని నీ పేర పెట్టిపోయాడు. నీవు మళ్ళీ పెళ్ళిచేసుకునేందుకు మేమెవరమూ అభ్యంతరం చెప్పం. కాని...కాని, ఆ వొచ్చే మొగవాళ్ళు నీ కోసం వస్తున్నారో, లేక నీ ఆస్తి కోసమో బాగా ఆలోచించి మరీ నిర్ణయానికి రావాలి"

భర్త పోయిన నెల రోజుల తరువాత, తనను ఓదార్చేందుకు వచ్చిన పిన్ని చెప్పిన ఈ మాటలు, యిప్పటికీ సరస్వతి చెవుల్లో ప్రతిధ్వనిస్తూనే వున్నై. పిన్నిలో ఎంత అనుభవం వుంది! ఎంత లోకజ్ఞానం!!

కిటికీకి దగ్గరగా కుర్చీ లాక్కుని, ఒక రెక్క తెరచి సరస్వతి ఆలోచనలో మునిగి పోయింది.

తను ఎవరితోనూ చెప్పలేదు. అయినా అసలు అలాటి భావాన్ని కలిగివుండటమే ఎంతో దారుణంగా అందరూ భావిస్తారు. కాని స్వగతంగా అనుకోవచ్చు.

'భర్త చనిపోయిన రోజున తనకు ఎంత సంతోషం కలిగింది!'

సరస్వతి నిలువుటద్దం ముందుకు వెళ్ళి నుంచుని – నిలువెల్లా ఒక్కసారి చూసుకుని నవ్వుకున్నది. గది తలుపుకు లోపల గడి వేసివున్నదో లేదో అని ఒకమారు తలుపు వంక చూసి–

"నీవు అదృష్టవంతురాలవమ్మాయ్! నీ యౌవనాన్నంతా కొంచెం కొంచెంగా పిండుకు తాక్కముందే – కనీసం ఏ ఒకరిద్దరు పిల్లలో కలక్కముందే – ఆ పీడ వొదలి పోయింది"

కిలకిల నవ్వుకుంటూ ఆమె తిరిగి కిటికీ దగ్గర కూర్చున్నది.

లోకంలో ఏ దంపతులూ, ప్రథమ రాత్రే, ప్రథమానుభవంలోనే, ఒకళ్ళకు ఒకళ్ళు నచ్చకపోవటం అంటూ వుండదు. కానీ తను ఆ తొలినాటి రాత్రే, రంగారావును ఎంతగా అసహ్యించుకున్నది! ఎంతగా ద్వేషించింది!!

తను సిగ్గువల్ల మాట్లాడలేకపోవడానికీ, భయంవల్ల అతడి పట్టు వదలించుకునేందుకు చేసే ప్రతి ప్రయత్నానికీ, అతడు ఏదో ఒక దుష్టకారణాన్ని వూహించి ఎంతగా తనను బాధపెట్టాడు! ఎంత నీచమైన అనుమానాలు వెలిబుచ్చాడు!!

"ఇదిగో! ఈ నీ రంకుకు వాత్స్యాయనుడు చెప్పే కారణం యిది. ఆ భయానికి.... (వాడెవడో ఆ ఇంగ్లీషు పేరు ఆమెకు గుర్తులేదు–) యిచ్చే జవాబు - యిది. నేను సర్వీస్ కమిషన్ ప్యాసవకుండా వుద్యోగం కోసం ప్రయత్నించలేదు. అలాగే యీ వుద్యోగానికి అవసరమైన శాస్త్రాన్ని చదవకుండా నేను పెళ్ళిచేసుకోలేదు. యింతకీ - మీ యింటి పక్క - వాడితో ... "

యిదీ వరస! అలాంటి భర్త చనిపోతే యితర్ల కళ్ళనీళ్ళు తుడిచేందుకు తను ఆనాడు భోరుమంటూ ఏడ్చినా, సంతోషించకుండా ఎలా వుండగలదు?

తను పునర్వివాహం చేసుకోవడం నిశ్చయం - దాన్ని వీరేశలింగంగారైనా ఆపలేదు. కాని ఎవర్ని?

సరస్వతి కలం తీసుకుని, వరసగా తన యింటికి, తన కోసం వచ్చిపోతూండే పురుషుల పేర్లు రాయడం మొదలు పెట్టింది. ఈ వచ్చే వాళ్ళల్లో ఎవరు తన కోసం? ఎవరు తన ఆస్తి కోసం?

వెంకటస్వామి : వీడో దొంగ. వీడి దృష్టి ఎప్పుడూ తన మీద కంటె, తన కుర్చీల మీదికీ, వెండి కంచాలు, గ్లాసులు, యినపపెట్టెల మీదికి పోతూ వుంటుంది.

శంకరం : వీడికి తను కావాలో, లేక తన ఆస్తి కావాలో - రెండూ కావాలో, అసలు రెండూ అక్కర్లేదో చెప్పడం కష్టం. తన ఎదట ఎప్పుడూ చలిజ్వరంతో బాధ పడుతూన్న వాడిలా వణుకు తుంటాడు. అచ్చుగా కొమ్ములేని పొటేలు.

సారథి : వీడు....సరస్వతి గబగబా ఆ 'వీడు' అని రాసినదాన్ని కొట్టేసి, కలం టేబిలు మీద పెట్టి, కుర్చీలో చేరగిలబడి ఒక దీర్ఘమైన నిట్టూర్పు విడిచింది. శరీరం పులకరించినట్టూ, పమిట జారిపోతూన్నట్టూ, తనను ఏవో రెండు బలమైన హస్తాలు అలా కుర్చీలోనుంచి పైకి ఎత్తి, గగన మార్గాన ఎత్తుకు పోతున్నట్టూ, ఏదో అనిర్వచనీయమైన బాధా, ఉద్రేకమూ, విభ్రాంతి అలా కప్పే స్తున్నట్టూ, తను వూహించుకునే స్వాప్నిక లోకాల తలుపులు తెరుచుకున్నట్టూ, ఆమె హృదయం, శరీరం - రెండూ తన్మయత్వంలో చిందులు తొక్కినై.

సరస్వతి గట్టిగా నేత్రాలను బంధించి సారథి నుంచి, ఆ కోటూ...యింకా అసంబంధమైన కల్పిత ఆటంకాలను వేరుపరిచి, అతడికి ప్రకృతి ప్రసాదించిన వాస్తవిక రూపాన్నీ తన సర్వేంద్రియాల తోనూ బంధించి, పరీక్షకు ఉపక్రమించింది.

తక్కిన మగజాతి నుంచి అతన్ని వేరుపరుస్తున్న లక్షణాలేమిటి? ఆ వుంగరాల జుట్టు, కండలు తిరిగిన శరీరం, అతి విశాలమైన నేత్రాలు, యెత్తయిన వక్షస్థలం...!

సరస్వతి దీర్ఘంగా మరోమారు నిట్టూర్చింది.

కండలూ, విశాల నేత్రాలూ, మాత్రమే లెక్కలోకి తీసుకుంటే - వెంకటస్వామికి నలుగురికి సరిపడేంత పెద్ద కళ్ళూ, ఆ శంకరానికి మరో యిద్దరికి బదులు యివ్వగలిగినంత శరీరమూ, కండలూ వున్నై. కాని - సారథి మనిషే వేరు! అసలు బ్రహ్మకు తెలీకుండా, ఆయన భార్య స్వంతానికి యీ పూర్ణమానవుణ్ణి తయారు చేసుకుని, ఏ పవిత్ర బాధ్యతో గుర్తుకురావడంవల్ల,

యీ జీవిని కళ్ళు మూసుకుని భూలోకానికి జారవిడిచి వుంటుంది. ఆడవాళ్ళను సృష్టించే బాధ్యత తను తీసుకుని, మగవాళ్ళను తీర్చిదిద్దే పని భార్యకు వదిలేస్తే, యీ లోకంలో యింత స్వల్పంగా సారథి లాంటి అందగాళ్ళు పుట్టటం, వాళ్లను ఆకర్షించేందుకు తనలాంటి వాళ్లు యితర్లతో పోటీచేయవలసిన అవసరం కలక్కపోను.

ఇంతకీ సారథి తనను ప్రేమిస్తున్నాడా? అతడి వుంగరాల క్రాపులాగానే అతడి హృదయం వెలిబుచ్చే భావాలు కూడా చాలా చిక్కుగా గజిబిజిగా వుంటై. కాని ఒహటి మాత్రం నిజం. అతడు తన ఆస్తి కోసం మాత్రం తన యింటికి రావడం లేదు. అసలు అంత ఖరీదైన సూట్లు వేసే, అంత అందంగా వుండే పురుషుల దృష్టి – యెప్పుడూ రూపాయి అర్థరూపాయిల మీద లగ్నం కాదు. వాళ్లు తమ సౌందర్యానికి యీడు వచ్చే సౌందర్యం కోసం ప్రయత్నిస్తుంటారు. అయితే తనలో సారథిని ఆకర్షించేంత అందం, యౌవనం వున్నయా?

సరస్వతి కుర్చీలోనుంచి లేచి అద్దం ముందుకు వెళ్లింది. రోజుకు లెక్కపెట్టలేనన్ని మార్లు అదే అద్దంలో – అదే రూపాన్ని చూసుకున్నా – ఆనాడు ఆమెకు ఏదో పరీక్షలో కూర్చున్నట్టు, యెవరితోనో పోటీచేసి గెలిచేందుకు ప్రయత్నిస్తున్నట్టు, తోచింది. తన రూపాన్ని అన్ని వైపుల నుంచీ పరీక్షించుకుని తృప్తితో తల వూపింది. అవును – తన అందం నేత్రాలు లేని వాడు కూడా గ్రహించగలిగినంత గొప్పది. మరి అంత పెద్ద నేత్రాలతో సారథి...

బయట ఎవరో తలుపు తట్టారు.

సరస్వతికి చెడ్డ చిరాకు కలిగింది. తన తీయని వూహలకు అంతరాయం కలిగించే వీళ్లెవరు? సారథి మాత్రం కాదు. అతడు ఆ వేళలో ఎప్పుడూ రాడు.

ఆమె చాలా కోపంగా, బిగ్గరగా ప్రశ్నించింది.

"ఎవరూ?"

"నేనమ్మా నేను!" – పనిమనిషి.

'ఓసి పనిదయ్యమా' అనుకుంటూ తలుపు తెరిచింది.

"ఎందుకు?"

"పోష్టు జవాను వచ్చాడు ఉత్తరాలు...."

"ఈ మాత్రానికి నన్నెందుకు పిలవాలి? నువ్వు ఎందుకు తేగూడదూ?"

"ఏదో రిజిష్టరు వుత్తరం – మీ సంతకం కావాలంటున్నాడు"

సరస్వతికి భయాశ్చర్యాలు రెండూ కలిగినై. రిజిష్టరు వుత్తరమేమిటి?

సంతకం పెట్టి వుత్తరం తీసుకుని, కవరు విప్పింది.

ఏవో కోర్టు ముద్రలు! సాంతం చదివి విసుగ్గా నేలకు కొట్టింది.

"అంతగా, ఆయన రాసిన యీ ఆస్తి నాకు చెల్లదనే నమ్మకమే వున్నవాళ్లు, దావాకు పోవడం ఎందుకు. చక్కగా వచ్చి ఆక్రమించుకోక"

సరస్వతి మాటలు విని పనిమనిషి ఆదుర్దాగా అడిగింది – "ఏం జరిగింది అమ్మగారూ? ఏం

జరిగింది?"

"ఆస్తి నాకు రాయడం చెల్లదంటూ ఆయన చెల్లెలూ వాళ్లూ నా మీద దావా వేశారు"

పనిమనిషి మాట్లాడలేదు.

సరస్వతి దాని మౌనానికి ఆశ్చర్యపోయి, ముఖం వంక నిదానంగా చూసింది. దాని ముఖంలో నిర్లక్ష్యతా, అలసభావం స్ఫుటంగా కనబడుతున్నై.

'అవును! ఇంత ఆస్తి వుండటంవల్లే వీళ్లంతా నా చుట్టూ తిరుగుతూ, అడుగులకు మడుగులొత్తుతున్నారు. అదికాస్తా పోతే ఆఖరికి సారథి కూడా.....'

ఆ భావాలకు సరస్వతి అంతటితో స్వస్తి చెప్పింది. వణుకుతున్న చేతుల్తో – ఆ కిందపడి వున్న వుత్తరాన్ని తీసుకుని లాయరు దగ్గరకు బయలుదేరింది.

సరస్వతిని చూస్తూనే, అడ్వకేటు జగన్నాథం కుర్చీలోంచి లేచి రెండు చేతుల్తో ఆహ్వానించాడు. అతడు చేసే మర్యాద, కనపరచే విచక్షణాచూస్తే అతడు తన కోసమే 'లా' చదివాడా అన్నట్టు ఆమెకు తోచింది.

ఉత్తరం సాంతం ఓమారు చదివి –

"ఈ దావా మనను ఏమీ చేయదు, ఈ కేసు నాదిగా చూచుకుని పనిచేస్తాను. ఒక్కమారు మాత్రం మీరు రంగారావు రాసిన విల్లుకు సంబంధించిన కాయితాలు చూపించాలి"

"అయితే సాయంత్రం తెస్తాను" – లాయరు మాటలు సరస్వతికి ధైర్యాన్ని కలిగించినై.

"వద్దు! వద్దు! నేనే మీ యింటికి వస్తాను. రంగారావు నా క్లాసుమేటు. పైగా నేను బ్రహ్మచారిని – యింటివద్ద పని కూడా ఎక్కువ లేదు"

సరస్వతి అతడికి నమస్కరించి బయటకు వచ్చింది. తను సెలవు చెప్పేటప్పుడు అడ్వకేటు వేసిన పోజు చూస్తే, ఆమెకు నవ్వూ, అసహ్యమూ కలిగినై. భగ్నప్రేమతో జీవితం మీద విసిగి మేడ మూడో అంతస్తు నుంచి రోడ్డు మీదకి దూకి ఆత్మహత్య చేసుకునేందుకు తయారయ్యే న్యూ థియేటర్సు ట్రాజడీ యాక్టర్లాగా అతడు ముఖం పెట్టాడు. తను బ్రహ్మచారినంటూ చెప్పడము అప్రస్తుతం. లోకానికి తనంటే పిచ్చి ఎత్తింది. ఇంతకూ వాళ్ళక్కావలసింది తనా, లేక జార్జిటౌన్‌లోని రెండు మేడలూ, యిరవై ఎకరాల పొలమా? ఆమెను యీ ప్రశ్న ఆ రోజల్లా బాధించింది. మొత్తం మీద దావా తనను ఏమీ చెయ్యలేదు. ఆ విషయంలో ఏమాత్రం అనుమానం వున్నా, లాయరు ముందుగానే ఫీజు అడిగేవాడు – తరవాత, ఆ పక్షి పోజు వేసేవాడు కాదు.

సరస్వతి సాయంత్రం టాయిలెట్ అయ్యేందుకు మామూలు కన్న ఓ అరగంట కాలం ఎక్కువ వినియోగించింది. ఆరు గంటలకల్లా తప్పకుండా సారథి వస్తాడు. దావా విషయం అతడితో చెపితే ఎలా ఫీలవుతాడో చూడాలి. తన హృదయాన్ని కూడా కొంత విప్పితే...ఆమెకు వెంటనే పిన్ని చేసిన హెచ్చరిక గుర్తుకొచ్చింది. తన పునర్వివాహానికి ఆ రెండు మేడలూ సహాయకారులు కాకపోగా, తన ఆనందానికి అడ్డువచ్చే రెండు సజీవ భూతాల్లాగా ఆమెకు తోచినై.

కింద మెట్ల మీద చప్పుడయింది. సరస్వతి ఆ వైపుకు ఓ మారు చూచి అద్దంలోకి నవ్వింది.

అతడు వస్తున్నాడు. అతడి రూపంలో వున్న విలక్షణతే, అతడు మెట్ల మీద చేసే శబ్దంలో కూడా వుంది. అడుగుల చప్పుడును బట్టి సారథి అవునో కాదో తను చెప్పగలదు.

గదిలోకి వస్తూనే "నమస్తే" అన్నాడు.

సరస్వతి అతణ్ణి చూస్తూనే తన్మయత్వం చెందింది. నిలువు పాపిటతో, నిలువునా కొత్త సూటు వేసి అతడు ముందుకు వస్తూంటే – ఓ అత్తరు దుకాణాన్నీ మన్మథుడు మోసుకొస్తున్నట్టు ఆమెకు తోచింది.

సారథి మరుసటి రోజునా వచ్చాడు. రెండోనాడూ, మూడోనాడూ – ప్రతిరోజూ వచ్చి పోతూనే వున్నాడు. అతడే స్వయంగా ఆమె గోడకు తగిలించిన కాలెండర్లో తారీఖులు చించుతూండేవాడు. ఆ పాత క్యాలెండరు అయిపోయి కొత్త క్యాలెండరు ఆమె తగిలించింది. యింకా అతడు వస్తూ పోతూ తారీఖులు చించుతూనే వున్నాడు.

సరస్వతి – వివాహ విషయం ఎప్పుడు హెచ్చరించినా, అతడు ఒకే జవాబు యిస్తూండేవాడు.

"దావా విషయం తేలిన తరవాత"

ఆమెకు ఆ జవాబు చాలా సమంజసంగానే కనపడింది. గెలుస్తామనే గట్టి నమ్మకమున్నా, అది తేలిపోయిన తరవాతనే మనశ్శాంతి కలుగుతుంది.

ఆ రోజు యింకా సారథి వచ్చేందుకు రెండు గంటల వేళ వుందనగా, సరస్వతి ముస్తాబయ్యేందుకు ప్రారంభించింది. ఎందువల్లనో ఆ వేళ ఆమెకు రంగారావు గుర్తుకొచ్చాడు.

రంగారావుకూ, సారథికీ శరీర తత్వంలో లాగే మనస్తత్వంలో కూడా ఎంత భేదం వుంది! సారథికి – తను లేనప్పుడు ఆమె ఏం చేస్తుంటుందనిగాని, యెక్కడికి వెళ్తూంటుందనిగాని ధ్యాసే వుండదు. దావా విషయం గుర్తుకొచ్చినప్పుడు మాత్రం ఏదో కొంత బాధ పడుతుంటాడు. మనిషికి మతిమరుపు జాస్తి. ప్రతీరోజూ యింటి దగ్గర నుంచీ వచ్చేటప్పుడు మనిపర్సు జేబులో వేసుకోవడం మర్చిపోవడం – తనే ఐదో పదో యిరవయ్యో అతడికి తేలీకుండా, కోటు జేబులో పెడ్తూండడం పరిపాటి. మనిషికి యెంత మరపూ అంటే – అలా తను జేబులో వేస్తూండే డబ్బు విషయం యెన్నడూ తనతో అనలేదు. అసలు అలాంటి స్వల్ప విషయాలు అతడికి గుర్తుకురావు. నిండు హృదయం.

మళ్ళీ యెవరో బయట గట్టిగా తలుపు తట్టారు.

సరస్వతి కోపంతో గట్టిగా కేక వేసింది – 'యెవరూ?' తనకు యిలాంటి తీయని తలపులు కలిగినప్పుడల్లా ఆ పనిముండ ఎప్పుడూ భంగం కలిగిస్తూనే వుంటుంది.

"నేనమ్మా నేను!"

'ఓ పనిదయ్యమా' అనుకుంటూ తలుపు తెరిచింది.

"ఎందుకు?"

"లాయరుగారు జవాన్ను పంపారు"

సరస్వతి ఆతృతగా కిందకు దిగివెళ్ళింది. శుభవార్తేనా?

"వాళ్ళు వేసిన దావా ఓడిపోయింది. మనం గెలిచామని జగన్నాథంగారు మీతో చెప్పమన్నారు. రాత్రికి మాట్లాడేందుకు స్వయంగా వారే వస్తామన్నారు"

ఆమె మారుమాటాడకుండా జవానును వుండమని చెప్పి పెట్టెలోనుంచి పది రూపాయలు తీసి పనిదానిచేత అతడికి యివ్వమని పంపింది.

ఆనంద భారంతో, ఆమె కదలలేక కుర్చీలో చేరగిలపడింది. తనతో సారథి వివాహం, దాంపత్య జీవితం, యింక యిద్దరూ బహిరంగంగానే సినిమాలకూ, బీచి షికార్లకూ వెళ్ళవచ్చు. దురదృష్టవంతులైన స్త్రీలు ఎంతమంది, తన అదృష్టాన్ని చూసి యీర్ష్య పడతారో! తనూ సారథి అటు పారిస్ కార్నర్‌లో, మౌంట్‌రోడ్డు పొడుగునా, మాంబళం అంతా, సొంత కారులో షికారుకు పోతూంటే, ఎన్ని ప్రాణులు నిరాశతో ఆత్మహత్యలకు పూనుకుంటాయో!

సరస్వతికి హఠాత్తుగా – మెరుపులాగా – భావం మనస్సుకు తట్టింది.

'దావా వాళ్ళు గెలిచారనీ, ఆస్తి అంతా పోయిందనీ సారథికి వుత్తరం రాస్తే అతడు ఎలా ఫీలవుతాడు? ఎంత ఆదుర్దాగా తన పక్కకు పరుగెత్తుకు వస్తాడు? తరవాత నిజం చెబితే ఎంత ఆశ్చర్యం – ఎంత తమాషా....'

ఆమె గడియారం వంక చూసింది. అతడు వచ్చేందుకు యింకా గంట మాత్రమే టైముంది. ఈ తమాషా, నాటకం ఆడదలచుకుంటే వెంటనే చేయాలి. కాయితం మీద గబగబా నాలుగు పంక్తులు రాసి, పనిమనిషిని పిలిచి రిక్షాలో వెంటనే వెళ్ళి సారథికి యివ్వమని పంపింది.

పనిమనిషి పావుగంటలో తిరిగివచ్చింది. పనిమనిషికంటే ముందుగా సారథి వస్తాడనుకుంటూ, ఎంతో ఔత్సుక్యంతో ఎదురు చూస్తున్న సరస్వతికి యీ సంఘటన కొంత ఆశ్చర్యాన్ని కలిగించింది.

పనిమనిషి చేతినుంచి కాయితాన్ని తీసుకుని ఆమె చదవనారంభించింది.

'నీవు తెలియపరచిన ఘోర దుర్వార్త నా మనస్సును కలవరపరిచింది. ఇదిరకే నీకు చెపుదామనుకుంటూ మరచిపోయాను – నాకు దీర్ఘమైన గుండెజబ్బు వుంది. అంత దైన్యావస్థలో వున్న నిన్ను చూసి, నేను బతకగలగడం కల్ల. కనక ఎప్పటికీ ఆ ఇంటికి వచ్చి నీకండ్ల పడదలచుకోలేదు. జరిగిన దాన్ని మరచిపో'

సరస్వతి వుత్తరం చదివి కుర్చీలో నుంచి లేచే ప్రయత్నంలో కాలుజారి గచ్చు మీద పడిపోయింది. సంతతధారగా కారుతున్న కళ్ళనీళ్ళల్లో క్రమంగా తగ్గిపోతున్న హృదయ స్పందనంలో – అప్పటి వరకు అనుమానంగా, అస్పష్టంగా, కడుపులో కదుల్లాడుతున్న ఓ మూగజీవి తనను ఏదో ప్రశ్నిస్తున్నట్టు తోచింది.

జవాబు చెప్పేందేకూ, లేచి కూర్చునేందుకూ, ఆమె ప్రయత్నించింది. కాని రెండు పెద్ద మేడలూ, యిరవై ఎకరాల వైశాల్యం గల భూఖండం ఆమె శరీరం మీద ఎక్కి యింకా, యింకా క్రిందకు అణచాయి.

❋

(ప్రచురణ : *1940–49* మధ్య)